

Sbírka soudních rozhodnutí

ROZSUDEK TRIBUNÁLU (třetího senátu)

6. února 2020 *

„Přístup k dokumentům – Nařízení (ES) č. 1049/2001 – Dokumenty Komise týkající se výkladu ustanovení unijního práva – Dokumenty pocházející od třetí osoby – Dokumenty pocházející z členského státu – Nařízení (ES) č. 1370/2007 – Částečné odepření přístupu – Úplné odepření přístupu – Povinnost uvést odůvodnění – Výjimka týkající se ochrany soudního řízení – Převažující veřejný zájem“

Ve věci T-485/18,

Compañía de Tranvías de la Coruña, SA, se sídlem v La Coruña (Španělsko), zastoupená J. Monrabà Baganem, advokátem,

žalobkyně,

proti

Evropské komisi, zastoupené W. Möllsem a C. Ehrbar, jako zmocněnci,

žalované,

jejímž předmětem je návrh podaný na základě článku 263 SFEU a znějící na zrušení rozhodnutí Komise ze dne 7. června 2018, kterým byl žalobkyni částečně nebo úplně odepřen přístup k dokumentům souvisejícím se stanoviskem Komise, které bylo předáno Francouzské republice a týká se platnosti smlouvy o trasách metra do roku 2039,

TRIBUNÁL (třetí senát),

během porad ve složení S. Frimodt Nielsen, předseda, V. Kreuschitz (zpravodaj) a N. Póltorak, soudci,

vedoucí soudní kanceláře: E. Coulon,

vydává tento

* Jednací jazyk: angličtina.

Rozsudek

Skutečnosti předcházející sporu

- 1 Dne 19. prosince 2017 žalobkyně, společnost Compañía de Tranvías de la Coruña, SA, požádala o přístup k několika dokumentům generálního ředitelství (GŘ) Evropské komise pro mobilitu a dopravu podle nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 1049/2001 ze dne 30. května 2001 o přístupu veřejnosti k dokumentům Evropského parlamentu, Rady a Komise (Úř. věst. 2001, L 145, s. 43; Zvl. vyd. 01/03, s. 331).
- 2 V žádosti o přístup žalobkyně připomněla, že v platnost vstoupilo nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 1370/2007 ze dne 23. října 2007 o veřejných službách v přepravě cestujících po železnici a silnici a o zrušení nařízení Rady (EHS) č. 1191/69 a č. 1107/70 (Úř. věst. 2007, L 315, s. 1), jakož i francouzský zákon č. 2009-1503 ze dne 8. prosince 2009, o organizaci a regulaci železniční dopravy a kterým se upravují některé otázky v odvětví dopravy (JORF ze dne 9. prosince 2009, s. 21226). Kromě toho vysvětlila, že se dozvěděla o skutečnosti, že Komise předala Francouzské republice stanovisko týkající se platnosti smlouvy o trasách metra do roku 2039. V této souvislosti požádala o přístup ke všem existujícím dokumentům souvisejícím s touto otázkou, včetně veškeré interní korespondence, a ke všem dokumentům souvisejícím s touto otázkou bez ohledu na to, zda si je Komise vyměnila, či nevyměnila s Francouzskou státní železniční společností (Société nationale des chemins de fer français, dále jen „SNCF“), Autonomní správou pařížských dopravních podniků [(Régie des transports parisiens (RATP)] nebo představiteli francouzské vlády či francouzskými vládními činiteli, ke stanoviskům Komise, zápisům ze schůzek nebo jakémukoli jinému dokumentu jakéhokoli druhu, který se týká této otázky.
- 3 Dopisem ze dne 5. března 2018 generální ředitel GŘ pro mobilitu a dopravu sdělil žalobkyni, že žádost o přístup by se mohla vztahovat na 27 dokumentů a že po přezkoumání těchto dokumentů se na základě čl. 4 odst. 1 písm. b) a čl. 4 odst. 2 druhé odrážky nařízení č. 1049/2001 rozhodl poskytnout částečný přístup k 13 z těchto 27 dokumentů a odepřít přístup k 14 ostatním. Komise ke svému dopisu připojila seznam uvedených 27 dokumentů, jakož i dokumenty, k nimž byl poskytnut částečný přístup.
- 4 Dne 19. března 2018 žalobkyně předložila Komisi potvrzující žádost podle článku 8 nařízení č. 1049/2001, v níž ji vyzvala k přezkoumání stanoviska, které tento orgán vyjádřil v dopise ze dne 5. března 2018. V rámci této žádosti žalobkyně napadla úplné a částečné odepření přístupu k dotčeným dokumentům z důvodu, že tato rozhodnutí byla odůvodněna ochranou soudního řízení v souladu s čl. 4 odst. 2 druhou odrážkou nařízení č. 1049/2001.
- 5 Rozhodnutí generálního tajemníka Komise ze dne 7. června 2018, přijaté jménem Komise podle článku 4 prováděcích pravidel k nařízení č. 1049/2001 [C(2018) 3780 final], obsahovalo odpověď na potvrzující žádost (dále jen „napadené rozhodnutí“).
- 6 Komise v napadeném rozhodnutí na základě čl. 4 odst. 2 druhé odrážky nařízení č. 1049/2001 zaprvé potvrdila odmítnutí poskytnout přístup k deseti svým dokumentům a ke čtyřem dokumentům pocházejícím od Francouzské republiky, zadruhé potvrdila částečný přístup k deseti svým dokumentům a zatřetí zcela odepřela přístup ke třem dokumentům pocházejícím od RATP, k nimž byl povolen částečný přístup. Komise toto rozhodnutí odůvodnila na základě nezbytnosti poskytnout ochranu soudním řízením probíhajícím ve věcech, ve kterých byl mezitím vydán rozsudek ze dne 21. března 2019, Mobit a Autolinee Toscane (C-350/17 a C-351/17, EU:C:2019:237), a stran tří posledně uvedených dokumentů i usnesení ze dne 12. července 2018, RATP v. Komise, (T-250/18 R, nezveřejněné, EU:T:2018:458) a usnesení ze dne 12. září 2019, RATP v. Komise (T-250/18, nezveřejněné, EU:T:2019:615). Komise měla v podstatě za to, že obsah nezpřístupněných pasáží v uvedených dokumentech úzce souvisí s právními otázkami, které byly vzneseny v dotčených soudních

řízení. Kromě toho Komise přezkoumala, zda lze poskytnout částečný přístup k požadovaným dokumentům nebo zda převažující veřejný zájem může odůvodnit jejich zpřístupnění, a tento přezkum uzavřel tak, že potvrdil rozhodnutí částečně nebo úplně odepřít přístup k dotčeným dokumentům.

Řízení a návrhová žádání účastníků řízení

- 7 Návrhem došlým kanceláři Tribunálu dne 9. srpna 2018 podala žalobkyně projednávanou žalobu.
- 8 Žalobkyně formálně navrhuje, aby Tribunál:
 - napadené rozhodnutí zrušil,
 - uložil Komisi náhradu nákladů řízení.
- 9 Komise navrhuje, aby Tribunál:
 - žalobu zamítl,
 - uložil žalobkyni náhradu nákladů řízení.
- 10 Tribunál požádal na základě čl. 91 písm. c) jednacího řádu Tribunálu usnesením ze dne 3. května 2019 Komisi, aby předložila všechny dokumenty, ke kterým byl v napadeném rozhodnutí částečně nebo úplně odepřen přístup. Komise předložila uvedené dokumenty ve stanovených lhůtách.
- 11 Kromě toho Tribunál v rámci organizačních procesních opatření stanovených v článku 89 jednacího řádu vyzval účastníky řízení, aby předložili některé dokumenty, a položil účastníkům řízení písemné otázky. Účastníci řízení předložili tyto dokumenty a na otázky odpověděli ve stanovených lhůtách.
- 12 Žádný z účastníků řízení nepodal žádost o vyslechnutí na jednání podle článku 106 jednacího řádu. Tribunál (třetí senát) podle čl. 106 odst. 3 uvedeného řádu rozhodl, že o žalobě bude rozhodnuto bez ústní části řízení.

Právní otázky

Úvodní poznámky

- 13 Po vylíčení všech žalobních důvodů žalobkyně Tribunálu rovněž navrhuje, aby Komisi uložil povinnost předat jí dokumenty, k nimž jí byl v napadeném rozhodnutí zcela nebo zčásti odepřen přístup.
- 14 Tato návrhová žádání musí být odmítnuta jako nepřípustná. Z ustálené judikatury totiž vyplývá, že Tribunál nemůže ukládat příkazy orgánům nebo tyto orgány nahrazovat v rámci přezkumu legality, který se opírá o článek 263 SFEU. Toto omezení přezkumu legality se použije ve všech oblastech sporů, k jejichž rozhodnutí je Tribunál příslušný (v tomto smyslu viz usnesení ze dne 3. června 2010, *Z v. Komise*, T-173/09, nezveřejněné, EU:T:2010:221, bod 29 a citovaná judikatura, a rozsudek ze dne 9. října 2018, *Pint v. Komise*, T-634/17, nezveřejněný, EU:T:2018:662, bod 19).

K prvnímu žalobnímu důvodu

K rozsahu prvního žalobního důvodu

- 15 Žalobkyně má za to, že odepření přístupu k dokumentům, o něž požádala v projednávané věci, nemohl být odůvodněn na základě čl. 4 odst. 2 druhé odrážky nařízení č. 1049/2001. Podle jejího názoru bylo hlavním cílem žádosti o přístup určit *dies a quo* (den, od kterého počíná běh lhůty), který Komise použila v případě smluv o veřejných službách uzavřených v souladu s právem Evropské unie a s vnitrostátním právem, pokud se na ně vztahovala výjimka stanovená v čl. 8 odst. 3 písm. b) nařízení č. 1370/2007. Žalobkyně má za to, že žádná z předběžných otázek vznesených ve věcech, ve kterých byl mezitím vydán rozsudek ze dne 21. března 2019, *Mobit a Autolinee Toscane* (C-350/17 a C-351/17, EU:C:2019:237), Soudní dvůr výslovně nevyzvala k tomu, aby vyložil nebo určil *dies a quo*, který byl použit v případě smluv o veřejných službách uzavřených v souladu s unijním a vnitrostátním právem, na něž se vztahuje uvedená výjimka. Nenachází žádnou přímou souvislost, která je vyžadována pro použití čl. 4 odst. 2 druhé odrážky nařízení č. 1049/2001, mezi uvedenými věcmi a informacemi, k nimž původně požadovala přístup. Komise navíc ani konkrétně ani individuálně nepřezkoumala obsah dokumentů, k nimž byl požadován přístup.
- 16 Žalobkyně z toho vyvozuje, že napadené rozhodnutí neposkytuje dostatečné odůvodnění ohledně toho, jak žádost o přístup souvisí s věcmi, ve kterých byl mezitím vydán rozsudek ze dne 21. března 2019, *Mobit a Autolinee Toscane* (C-350/17 a C-351/17, EU:C:2019:237), ani aby mohlo být zdůvodněno použití výjimky stanovené v čl. 4 odst. 2 druhé odrážce nařízení č. 1049/2001. Zejména má za to, že při výkladu otázky, zda orgán uvedl přiměřené vysvětlení ke svému rozhodnutí, je třeba, aby riziko ohrožení soudního řízení bylo rozumně předvídatelné, a nikoli čistě hypotetické. Pro tyto účely je třeba, aby závěry byly podpořeny zevrubnými důkazy týkajícími se konkrétního obsahu zprávy, umožňujícími pochopit důvody, proč by její zpřístupnění mohlo vážně ohrozit rozhodovací proces. Odůvodnění aktu by navíc nemělo být obecné a abstraktní. Podle žalobkyně přitom napadené rozhodnutí neobsahuje žádnou podrobnou úvahu směřující k odůvodnění toho, proč byl zčásti nebo zcela odepřen přístup k požadovaným dokumentům.
- 17 Komise má v podstatě za to, že odepření přístupu ke všem nebo k některým dotčeným dokumentům bylo odůvodněno existencí dostatečné souvislosti mezi těmito dokumenty a právními otázkami vznesenými před Soudním dvorem ve věcech, ve kterých byl mezitím vydán rozsudek ze dne 21. března 2019, *Mobit a Autolinee Toscane* (C-350/17 a C-351/17, EU:C:2019:237), a dále že napadené rozhodnutí bylo řádně odůvodněno.
- 18 Je třeba předeslat, že i když první žalobní důvod formálně vychází z „porušení podstatných formálních náležitostí“, některé argumenty uplatněné na podporu tohoto žalobního důvodu se týkají povinnosti uvést odůvodnění a dalších otázek ve vztahu k opodstatněnosti odůvodnění.
- 19 V tomto ohledu je třeba připomenout, že povinnost uvést odůvodnění je obecnou zásadou unijního práva zakotvenou v čl. 296 druhém pododstavci SFEU a v čl. 41 odst. 1 Listiny základních práv Evropské unie, podle níž musí být jakýkoliv právní akt přijatý unijními orgány odůvodněn. Tato povinnost znamená, že z odůvodnění aktu unijních orgánů musí jasně a jednoznačně vyplývat úvahy toho orgánu, který ho vydal, aby se tak zúčastněné osoby mohly za účelem uplatnění svých práv seznámit s důvody, které vedly k přijetí opatření, a dále aby příslušný soud mohl provést svůj přezkum (rozsudky ze dne 2. dubna 1998, *Komise v. Sytraval a Brink's France*, C-367/95 P, EU:C:1998:154, bod 63, a ze dne 4. června 2013, *ZZ*, C-300/11, EU:C:2013:363, bod 53; viz rovněž rozsudek ze dne 5. prosince 2013, *Komise v. Edison*, C-446/11 P, nezveřejněný, EU:C:2013:798, bod 21 a citovaná judikatura).

- 20 V souvislosti s použitím ustanovení nařízení č. 1049/2001 tak bylo rozhodnuto, že povinnost orgánu odůvodnit své rozhodnutí, kterým se odmítá přístup k dokumentu, má za cíl jednak poskytnout dotčené osobě dostatečné informace pro zjištění, zda je rozhodnutí opodstatněné, nebo zda je případně stíženo vadou, která umožňuje napadnout jeho platnost, a jednak umožnit unijnímu soudu vykonávat svůj přezkum legality rozhodnutí. Rozsah této povinnosti závisí na povaze dotčeného aktu a na kontextu, ve kterém byl přijat (viz rozsudek ze dne 25. dubna 2007, *WWF European Policy Programme v. Rada*, T-264/04, EU:T:2007:114, bod 36 a citovaná judikatura).
- 21 Povinnost uvést odůvodnění byla vzhledem ke svému obsahu a funkci v unijním právním řádu označena za podstatnou formální náležitost, kterou soud může a dokonce musí uplatnit i bez návrhu (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 20. května 2009, *VIP Car Solutions v. Parlament*, T-89/07, EU:T:2009:163, bod 65 a citovaná judikatura) a kterou je třeba odlišit od otázky opodstatněnosti odůvodnění, která spadá do rámce materiální legality sporného aktu (rozsudek ze dne 5. prosince 2013, *Komise v. Edison*, C-446/11 P, nezveřejněný, EU:C:2013:798, bod 20; viz také rozsudek ze dne 17. září 2015, *Total v. Komise*, C-597/13 P, EU:C:2015:613, bod 18 a citovaná judikatura).
- 22 V projednávané věci je tudíž třeba posoudit argumenty předložené na podporu výtky vycházející z porušení povinnosti uvést odůvodnění a dále argumenty předložené na podporu výtky vycházející z porušení čl. 4 odst. 2 druhé odrážky nařízení č. 1049/2001.

K výtce vycházející z porušení povinnosti uvést odůvodnění

- 23 Co se týče 20 dokumentů pocházejících od Komise, z napadeného rozhodnutí vyplývá, že přístup k nim byl zčásti nebo úplně odepřen. Komise odůvodnila své postoje v tomto rozhodnutí tak, že uvedla, že předmětné dokumenty se týkají slučitelnosti francouzských právních předpisů s nařízením č. 1370/2007 a zahrnují komunikaci mezi ní, RATP a francouzskými orgány, jakož i komunikaci mezi jejími různými útvary, včetně právní služby. Kromě toho Komise uvedla, že jedna z předběžných otázek položených italskou Conseil d'État Soudnímu dvoru ve věcech, ve kterých byl mezitím vydán rozsudek ze dne 21. března 2019, *Mobit a Autolinee Toscane* (C-350/17 a C-351/17, EU:C:2019:237), se týkala výkladu ustanovení uvedeného nařízení, která byla dotčena při uvedených posouzeních francouzských právních předpisů. Vyvodila z toho, že informace obsažené v požadovaných dokumentech se přímo týkaly předběžných otázek předložených italskou Conseil d'État, které mohou být zkoumány Soudním dvorem. Podle jejího názoru by tedy zpřístupnění úplného znění požadovaných dokumentů ovlivnilo ochranu těchto soudních řízení probíhajících ve věcech, ve kterých byl mezitím vydán rozsudek ze dne 21. března 2019, *Mobit a Autolinee Toscane* (C-350/17 a C-351/17, EU:C:2019:237). Komise v uvedeném rozhodnutí rovněž upřesnila, že zpřístupnění požadovaných dokumentů by vážně ovlivnilo její pozici, jakož i pozici francouzských orgánů a RATP v uvedených věcech, které v té době byly ještě projednávány, neboť tyto dokumenty obsahovaly interní úvahy z porad a argumenty, které mohly být použity způsobem znevýhodňujícím strany účastníci se probíhajících řízení.
- 24 Pokud jde o čtyři dokumenty pocházející od francouzských orgánů, Komise měla v napadeném rozhodnutí za to, že tyto orgány uvedly vhodné důvody pro odepření přístupu k nim podle čl. 4 odst. 2 druhé odrážky nařízení č. 1049/2001. Komise uvedla, že francouzské orgány měly za to, že požadované dokumenty úzce souvisejí s právními otázkami vznesenými italskou Conseil d'État v soudních řízeních probíhajících ve věcech, ve kterých byl mezitím vydán rozsudek ze dne 21. března 2019, *Mobit a Autolinee Toscane* (C-350/17 a C-351/17, EU:C:2019:237), a že tyto argumenty na první pohled odůvodňovaly použití uvedeného ustanovení. Komise proto rozhodla, že je na základě tohoto ustanovení nezpřístupní.

- 25 Pokud jde o tři dokumenty pocházející od RATP, Komise v napadeném rozhodnutí uvedla, že částečné zpřístupnění těchto dokumentů, o němž bylo rozhodnuto na základě jiné žádosti o přístup, bylo napadeno RATP před unijními soudy [viz věci, ve kterých byla mezitím vydána usnesení ze dne 12. července 2018, RATP v. Komise, (T-250/18 R, nezveřejněné, EU:T:2018:458) a ze dne 12. září 2019, RATP v. Komise (T-250/18, nezveřejněné, EU:T:2019:615)], takže k nim nemohla poskytnout přístup na základě čl. 4 odst. 2 druhé odrážky nařízení č. 1049/2001 nejen kvůli věcem, ve kterých byl mezitím vydán rozsudek ze dne 21. března 2019, Mobit a Autolinee Toscane (C-350/17 a C-351/17, EU:C:2019:237) a které v té době byly ještě projednávány, ale také kvůli věci, ve které bylo vydáno usnesení ze dne 12. září 2019, RATP v. Komise (T-250/18, nezveřejněné, EU:T:2019:615), která byla projednávána.
- 26 Konečně Komise odepřela částečný přístup k požadovaným dokumentům z důvodu, že takový přístup nebylo možné poskytnout, aniž byly ohroženy dotčené zájmy. Měla rovněž za to, že neexistoval převažující veřejný zájem odůvodňující zpřístupnění těchto dokumentů. Zejména se domnívala, že i když může existovat určitý veřejný zájem, kterým jsou vedeny otázky týkající se výkladu čl. 8 odst. 3 nařízení č. 1370/2007, není namístě zohlednit zvláštní zájem žadatelky v kontextu žádosti o přístup na základě nařízení č. 1049/2001. V důsledku toho měla Komise za to, že v projednávané věci neexistuje převažující veřejný zájem, který by mohl převážit nad zájmem poskytovat ochranu probíhajícím soudním řízením, uvedeným v čl. 4 odst. 2 druhé odrážce posledně uvedeného nařízení.
- 27 S ohledem na výše uvedené je třeba konstatovat, že Komise poskytla žalobkyni informace dostatečné k tomu, aby mohla zjistit, zda je rozhodnutí opodstatněné, nebo zda je stíženo vadou, která umožňuje napadnout jeho platnost. Na základě těchto důvodů byla žalobkyně ostatně schopna v projednávané věci zpochybnit jak posouzení Komise, podle kterého existovala přímá souvislost mezi věcmi, ve kterých byl mezitím vydán rozsudek ze dne 21. března 2019, Mobit a Autolinee Toscane (C-350/17 a C-351/17, EU:C:2019:237), a informacemi požadovanými žalobkyní, tak posouzení, podle kterého byl převažující veřejný zájem v projednávaném případě řádně zohledněn.
- 28 Kromě toho odůvodnění napadeného rozhodnutí umožňuje Tribunálu provést svůj přezkum legality uvedeného rozhodnutí.
- 29 V důsledku toho musí být výtku vycházející z porušení povinnosti uvést odůvodnění zamítnuta.

K výtce vycházející z porušení čl. 4 odst. 2 druhé odrážky nařízení č. 1049/2001

– Všeobecně k právu na přístup k dokumentům

- 30 Účelem nařízení č. 1049/2001 je – jak uvádí bod 4 jeho odůvodnění a jeho článek 1 – přiznat veřejnosti právo na co nejširší přístup k dokumentům orgánů. Toto právo je nicméně do určité míry omezeno na základě důvodů veřejného nebo soukromého zájmu. Toto nařízení tak v článku 4 stanoví režim výjimek, který orgánům umožňuje odepřít přístup k dokumentu, pokud by jeho zpřístupnění vedlo k porušení některého ze zájmů chráněných tímto článkem.
- 31 Vzhledem k tomu, že se takové výjimky odchylují od zásady co nejširšího zpřístupnění dokumentů veřejnosti, musí být vykládány a používány striktně (viz rozsudky ze dne 17. října 2013, Rada v. Access Info Europe, C-280/11 P, EU:C:2013:671, bod 30 a citovaná judikatura, a ze dne 15. září 2016, Philip Morris v. Komise, T-18/15, nezveřejněný, EU:T:2016:487, bod 33 a citovaná judikatura).
- 32 Navíc pouhá okolnost, že se dokument týká zájmu chráněného určitou výjimkou z práva na přístup stanovenou v článku 4 nařízení č. 1049/2001, nemůže stačit k odůvodnění použití této výjimky (rozsudky ze dne 3. července 2014, Rada v. in't Veld, C-350/12 P, EU:C:2014:2039, bod 51, a ze dne 15. září 2016, Philip Morris v. Komise, T-18/15, nezveřejněný, EU:T:2016:487, bod 34).

- 33 Pokud totiž dotyčný orgán rozhodne odepřít přístup k dokumentu, o jehož předložení byl požádán, musí v zásadě vysvětlit, jak by přístup k uvedenému dokumentu mohl konkrétně a skutečně ohrozit zájem chráněný výjimkou stanovenou v článku 4 nařízení č. 1049/2001, který uplatňuje. Kromě toho musí být riziko takového ohrožení důvodně předvídatelné, a nikoli čistě hypotetické (viz rozsudky ze dne 3. července 2014, *Conseil v. in't Veld*, C-350/12 P, EU:C:2014:2039, bod 52 a citovaná judikatura, a ze dne 15. září 2016, *Philip Morris v. Komise*, T-18/15, nezveřejněný, EU:T:2016:487, bod 35 citovaná judikatura).
- 34 Dále platí, že pokud orgán uplatňuje jednu z výjimek stanovených v článku 4 nařízení č. 1049/2001, má povinnost poměřit zvláštní zájem, jenž má být chráněn nezpřístupněním dotyčného dokumentu, zejména s obecným zájmem na jeho zpřístupnění s ohledem na výhody vyplývající, jak uvádí bod 2 odůvodnění nařízení č. 1049/2001, ze zvýšené transparentnosti, tedy lepšího zapojení občanů do rozhodovacího procesu, jakož i vyšší legitimacy, účinnosti a odpovědnosti správních orgánů ve vztahu k občanům v demokratickém systému (viz rozsudek ze dne 15. září 2016, *Philip Morris v. Komise*, T-18/15, nezveřejněný, EU:T:2016:487, bod 36 a citovaná judikatura).
- 35 Podle judikatury Soudního dvora dále soudní činnost a správní činnost nevyžadují stejný rozsah přístupu k dokumentům, jaký vyžaduje legislativní činnost orgánu Unie (v tomto smyslu viz rozsudky ze dne 29. června 2010, *Komise v. Technische Glaswerke Ilmenau*, C-139/07 P, EU:C:2010:376, bod 60, a ze dne 21. září 2010, *Švédsko a další v. API a Komise*, C-514/07 P, C-528/07 P a C-532/07 P, EU:C:2010:541, bod 77).
- 36 Konečně použití jedné z výjimek stanovených v článku 4 nařízení č. 1049/2001 musí být odůvodněno s ohledem na skutečnosti existující ke dni přijetí rozhodnutí o odepření přístupu k dokumentům na základě této výjimky. Legalita unijního aktu totiž musí být posuzována na základě skutkového a právního stavu k datu, kdy byl akt přijat (viz rozsudek ze dne 11. května 2017, *Švédsko v. Komise*, C-562/14 P, EU:C:2017:356, bod 63 a citovaná judikatura).

– K článku 4 odst. 2 druhému pododstavci nařízení č. 1049/2001

- 37 Článek 4 odst. 2 druhá odrážka nařízení č. 1049/2001 stanoví, že neexistuje-li převažující veřejný zájem na zpřístupnění, odeprou orgány přístup k dokumentu, pokud by jeho zpřístupnění vedlo k porušení ochrany soudního řízení.
- 38 Ochrana soudního řízení znamená zejména to, že je zajištěno jak dodržování zásady rovnosti zbraní, tak i řádný výkon spravedlnosti a integrity soudního řízení.
- 39 Pokud jde o dodržování zásady rovnosti zbraní, je třeba uvést, že kdyby měl být obsah dokumentů vyjadřujících stanovisko orgánu, které zastává v rámci sporu, předmětem veřejné diskuse, hrozilo by, že jejich kritika by mohla nepatřičně ovlivnit stanovisko zastávané daným orgánem před dotčenými soudy. Mimoto zpřístupnění dokumentů týkajících se stanoviska orgánu v probíhajícím soudním řízení jeho druhým účastníkem by mohlo narušit nezbytnou rovnováhu mezi stranami sporu, tedy rovnováhu, která je základem zásady rovnosti zbraní, neboť by povinnosti zpřístupnění podléhal pouze orgán, jehož se týká žádost o přístup k dokumentům, a nikoli všichni účastníci řízení. Dodržování zásady rovnosti zbraní je však nezbytné, neboť je logickým důsledkem samotného pojmu „spravedlivý proces“ (v tomto smyslu viz rozsudky ze dne 21. září 2010, *Švédsko a další v. API a Komise*, C-514/07 P, C-528/07 P a C-532/07 P, EU:C:2010:541, body 86 a 87 a citovaná judikatura, a ze dne 28. června 2012, *Komise v. Éditions Odile Jacob*, C-404/10 P, EU:C:2012:393, bod 132).
- 40 Pokud jde dále o řádný výkon spravedlnosti a o integritu soudního řízení, je třeba připomenout, že vyloučení soudní činnosti z oblasti působnosti práva na přístup k dokumentům je odůvodněno nutností zajistit, aby v průběhu celého soudního řízení byla diskuze účastníků řízení, jakož i porada dotyčného soudu ve věci, která je předmětem probíhajícího řízení, vedeny nerušeně bez vnějšího tlaku na soudní

činnost. V důsledku zpřístupnění dokumentů vyjadřujících stanovisko, které daný orgán zastává v probíhajícím soudním řízení, by přitom bylo umožněno, byť třeba jen v očích veřejnosti, vyvíjet vnější tlak na soudní činnost a zasahovat do nerušeného průběhu diskuzí (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 21. září 2010, Švédsko a další v. API a Komise, C-514/07 P, C-528/07 P a C-532/07 P, EU:C:2010:541, body 92, 93 a 130).

- 41 Podle čl. 4 odst. 2 druhé odrážky nařízení č. 1049/2001 tak veřejný zájem brání zpřístupnění obsahu dokumentů vyhotovených pouze pro účely konkrétního soudního řízení. Tyto dokumenty zahrnují spisy nebo podání předložené během soudního řízení, interní dokumenty týkající se vyšetřování projednávaného případu, komunikaci týkající se dané věci mezi dotčeným generálním ředitelstvím a právní službou nebo advokátní kanceláří (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 15. září 2016, Philip Morris v. Komise, T-18/15, nezveřejněný, EU:T:2016:487, body 51 a 52 a citovaná judikatura).
- 42 Článek 4 odst. 2 druhá odrážka nařízení č. 1049/2001 brání rovněž zpřístupnění dokumentů, které nebyly vyhotoveny pouze pro účely konkrétního sporu, ale jejichž zpřístupnění může v rámci konkrétního sporu ohrozit zásadu rovnosti zbraní. Aby se však tato výjimka mohla uplatnit, je třeba, aby požadované dokumenty měly v okamžiku přijetí rozhodnutí o odepření přístupu k těmto dokumentům relevantní spojitost se soudním řízením probíhajícím před unijním soudem, ve vztahu k němuž se dotýčný orgán dovolává výjimky, nebo v řízení probíhajícím před vnitrostátním soudem, za podmínky, že vznáší otázku výkladu nebo platnosti aktu unijního práva, takže s ohledem na kontext věci se žádost o rozhodnutí o předběžné otázce jeví jako zvláště pravděpodobná. V obou případech, přestože dokumenty nebyly vyhotoveny v rámci konkrétního soudního řízení, by totiž integrita dotyčného soudního řízení i rovnost zbraní mezi oběma stranami mohly být vážně narušeny, pokud by strany měly privilegovaný přístup k interním informacím druhé strany, jež úzce souvisí s právními aspekty probíhajícího nebo potenciálně hrozícího sporu (rozsudky ze dne 15. září 2016, Philip Morris v. Komise, T-796/14, EU:T:2016:483, body 88 až 90, a ze dne 15. září 2016, Philip Morris v. Komise, T-18/15, nezveřejněný, EU:T:2016:487, body 64 a 65).
- 43 Konečně použití výjimky stanovené v čl. 4 odst. 2 druhé odrážce nařízení č. 1049/2001 brání zveřejnění dokumentů, pouze dokud přetrvává riziko porušení ochrany soudního řízení (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 21. září 2010, Švédsko a další v. API a Komise, C-514/07 P, C-528/07 P a C-532/07 P, EU:C:2010:541, body 130 až 135), a je tedy časově omezené.

– *K legalitě napadeného rozhodnutí*

- 44 V napadeném rozhodnutí Komise zcela nebo zčásti odepřela přístup k 27 požadovaným dokumentům z důvodu, že jejich zpřístupnění by ovlivnilo soudní řízení probíhající ve věcech, ve kterých byl mezitím vydán rozsudek ze dne 21. března 2019, Mobit a Autolinee Toscane (C-350/17 a C-351/17, EU:C:2019:237), a v případě dokumentů pocházejících od RATP soudní řízení probíhající ve věcech, ve kterých byla mezitím vydána usnesení ze dne 12. července 2018, RATP v. Komise, (T-250/18 R, nezveřejněné, EU:T:2018:458) a ze dne 12. září 2019, RATP v. Komise (T-250/18, nezveřejněné, EU:T:2019:615). Měla v podstatě za to, že na všechny dokumenty, k nimž byl zcela nebo zčásti odepřen přístup, se vztahovala výjimka vyplývající z čl. 4 odst. 2 druhé odrážky nařízení č. 1049/2001, neboť souvisely s výkladem článku 8 nařízení č. 1370/2007, který byl dotčen ve věcech, ve kterých byl mezitím vydán rozsudek ze dne 21. března 2019, Mobit a Autolinee Toscane (C-350/17 a C-351/17, EU:C:2019:237) a které byly projednávány před Soudním dvorem.
- 45 Žalobkyně toto posouzení zpochybňuje. V zásadě má za to, že mezi věcmi, ve kterých byl mezitím vydán rozsudek ze dne 21. března 2019, Mobit a Autolinee Toscane (C-350/17 a C-351/17, EU:C:2019:237), a požadovanými informacemi neexistuje přímá souvislost, takže jejich zpřístupnění nemůže ovlivnit soudní řízení probíhající v uvedených věcech. Žalobkyně zejména tvrdí, že otázka *dies*

a quo v případě smluv o veřejných službách uzavřených na základě výjimky stanovené v čl. 8 odst. 3 písm. b) nařízení č. 1370/2007 neměla přímou souvislost s předběžnými otázkami položenými italským soudem v uvedených věcech.

- 46 Čtvrtá předběžná otázka položená italským soudem Soudnímu dvoru ve věcech, ve kterých byl mezitím vydán rozsudek ze dne 21. března 2019, *Mobit a Autolinee Toscane* (C-350/17 a C-351/17, EU:C:2019:237), je však formulována následovně:

„Vede původní doba platnosti smlouvy uzavřené přímo, přesahující dobu třiceti let, která uplyne 3. prosince 2039 [doba počínající ode dne vstupu nařízení č. 1370/2007 v platnost] k neslučitelnosti uzavření smlouvy se zásadami uvedenými v ustanovení článku 5 ve spojení s ustanovením čl. 8 odst. 3 téhož nařízení, nebo tato nesrovnalost musí být považována za automaticky napravenou, a to pro všechny právní účely, implicitním omezením *ex lege* (čl. 8 odst. 3) na tuto dobu třiceti let?“

- 47 Italský soud se tedy Soudního dvora táže na právní důsledky uzavírání smluv, na které se vztahují ustanovení článku 5 ve spojení s čl. 8 odst. 3 nařízení č. 1370/2007, a to na dobu delší než 30 let, jejíž doba platnosti uplyne ke dni 3. prosince 2039. Položením této otázky vychází z domněnky, podle které třicetiletá lhůta stanovená v čl. 8 odst. 3 uvedeného nařízení začíná běžet od data vstupu tohoto nařízení v platnost. Tato domněnka však nezavazuje Soudní dvůr. Tak je tomu i v případě stanoviska, které přednesl generální advokát Saugmandsgaard Øe ve spojených věcech *Mobit a Autolinee Toscane* (C-350/17 a C-351/17, EU:C:2018:869) po přijetí napadeného rozhodnutí, a jak vyplývá z bodu 36 výše, v projednávané věci se tedy nezohlední.

- 48 Žalobkyně tudíž nesprávně tvrdí, že otázka týkající se *dies a quo* v případě smluv o veřejných službách uzavřených na základě výjimky stanovené v čl. 8 odst. 3 písm. b) nařízení č. 1370/2007 neměla přímou souvislost s předběžnými otázkami položenými italským soudem ve věcech, ve kterých byl mezitím vydán rozsudek ze dne 21. března 2019, *Mobit a Autolinee Toscane* (C-350/17 a C-351/17, EU:C:2019:237).

– *K přístupu k dokumentům pocházejícím od Komise*

- 49 Komise v napadeném rozhodnutí zaprvé v plném rozsahu odepřela přístup k deseti svým dokumentům z důvodu, že jejich zpřístupnění by ovlivnilo postavení účastníků řízení a nerušený průběh diskusí v soudních řízeních probíhajících ve věcech, ve kterých byl mezitím vydán rozsudek ze dne 21. března 2019, *Mobit a Autolinee Toscane* (C-350/17 a C-351/17, EU:C:2019:237).

- 50 Deset dotčených dokumentů zahrnuje interní sdělení GŘ pro mobilitu a dopravu ze dne 24. listopadu 2014, tři sdělení uvedeného GŘ ze dne 15. července 2011, 6. února 2012 a 28. října 2014 určená právní službě Komise, tři sdělení tohoto GŘ ze dne 30. dubna 2012, 25. května 2012 a 9. dubna 2014 určená kanceláři místopředsedy Komise S. Kallasovi, jakož i tři sdělení právní služby Komise ze dne 25. července 2011, 24. dubna 2012 a 1. prosince 2014 určená témuž GŘ.

- 51 Sdělení právní služby GŘ pro mobilitu a dopravu, jakož i sdělení uvedeného GŘ určená právní službě Komise uvedená v bodě 50 výše se týkají výlučně otázky výkladu a použití výjimky stanovené v čl. 8 odst. 3 nařízení č. 1370/2007 na smlouvu RATP po přijetí zákona o organizaci a regulaci železniční dopravy a kterým se upravují některé otázky v odvětví dopravy. Pokud jde o sdělení tohoto GŘ určená kanceláři místopředsedy Komise S. Kallasovi uvedená v bodě 50 výše, týkají se postupu, který je třeba uplatnit v návaznosti na výklad uvedeného nařízení zastávaný Komisí, stejně jako interní sdělení téhož GŘ ze dne 24. listopadu 2014.

- 52 V případě dotčených deseti dokumentů se jedná o interní dokumenty Komise, které se týkají výkladu čl. 8 odst. 3 nařízení č. 1370/2007 a právních důsledků tohoto výkladu. Zpřístupnění těchto dokumentů žalobkyni v době, kdy byly před Soudním dvorem projednávány věci, ve kterých byl

mezitím vydán rozsudek ze dne 21. března 2019, *Mobit a Autolinee Toscane* (C-350/17 a C-351/17, EU:C:2019:237), by mohlo mít dopad jak na řádný výkon spravedlnosti a integritu soudního řízení, tak na zásadu rovnosti zbraní mezi Komisí a ostatními stranami účastnicími se řízení v těchto věcech.

- 53 Zpřístupněním dotčených deseti dokumentů žalobkyni v době přijetí napadeného rozhodnutí, by totiž bylo umožněno, byť třeba jen v očích veřejnosti, vyvíjet vnější tlak na soudní činnost a zasahovat do nerušeného průběhu diskuzí před Soudním dvorem (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 21. září 2010, *Švédsko a další v. API a Komise*, C-514/07 P, C-528/07 P a C-532/07 P, EU:C:2010:541, bod 93).
- 54 Dále by zpřístupnění těchto deseti dotčených dokumentů mohlo vyvolat veřejnou diskusi týkající se výkladu čl. 8 odst. 3 nařízení č. 1370/2007. V takové situaci by kritika případně vyjádřená vůči Komisi mohla ovlivnit její stanovisko zastávané ve věcech, ve kterých byl mezitím vydán rozsudek ze dne 21. března 2019, *Mobit a Autolinee Toscane* (C-350/17 a C-351/17, EU:C:2019:237), a tudíž porušit zásadu rovnosti zbraní (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 21. září 2010, *Švédsko a další API a Komise*, C-514/07 P, C-528/07 P a C-532/07 P, EU:C:2010:541, bod 86). Kdyby Komise musela tyto interní dokumenty zveřejnit, byla by v uvedených věcech jedinou stranou v řízení o předběžné otázce, která by tak musela učinit, a mohla by se považovat za případně povinnou zohlednit interní stanoviska, která zastávaly její útvary ve svých vyjádřeních před Soudním dvorem, zatímco ostatní zúčastněné strany mohly hájit své zájmy nezávisle na jakémkoli vnějším vlivu, který by mohl narušit nezbytnou rovnováhu mezi účastníky řízení před Soudním dvorem, jež vyplývá ze zásady rovnosti zbraní (v tomto smyslu viz rozsudky ze dne 21. září 2010, *Švédsko a další v. API a Komise*, C-514/07 P, C-528/07 P a C-532/07 P, EU:C:2010:541, bod 87, a ze dne 15. září 2016, *Philip Morris v. Komise*, T-796/14, EU:T:2016:483, body 97 a 98).
- 55 Tato posouzení nejsou zpochybněna okolností, že probíhající soudní řízení, které mezitím vedlo k vydání rozsudku ze dne 21. března 2019, *Mobit a Autolinee Toscane* (C-350/17 a C-351/17, EU:C:2019:237), bylo řízením o předběžné otázce. Kritérium řádného výkonu spravedlnosti a zásada rovnosti zbraní, která má za cíl zajistit rovnováhu mezi stranami účastnicími se soudního řízení tím, že těmto stranám zaručí stejná práva a povinnosti, zejména co se týče úpravy dokazování a kontradiktorního projednání věci před soudem (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 28. července 2016, *Ordre des barreaux francophones et germanophone a další*, C-543/14, EU:C:2016:605, bod 41 a citovaná judikatura), se totiž uplatní i na řízení o předběžné otázce (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 15. září 2016, *Philip Morris v. Komise*, T-796/14, EU:T:2016:483, bod 97).
- 56 Uvedené závěry nevyvrací ani okolnost, že žalobkyně nebyla zúčastněná na řízení o předběžné otázce ve věci, ve které byl mezitím vydán rozsudek ze dne 21. března 2019, *Mobit a Autolinee Toscane* (C-350/17 a C-351/17, EU:C:2019:237). Zpřístupnění informací obsažených v dotčených deseti dokumentech žalobkyni by jí totiž umožnilo sdílet tyto informace se třetími osobami nebo je poskytnout široké veřejnosti. V takovém případě by ostatní strany účastníci se řízení mohly použít tyto informace v rámci tohoto řízení vůči Komisi.
- 57 Komise se tudíž nedopustila pochybení, když měla za to, že zpřístupnění deseti dokumentů uvedených v bodě 50 výše mohlo porušit ochranu soudního řízení.
- 58 Zadruhé Komise v napadeném rozhodnutí rovněž částečně odepřela přístup k deseti svým dokumentům z důvodu, že zpřístupnění skrytých částí těchto dokumentů by ovlivnilo postavení zúčastněných stran a nerušený průběh diskuzí v soudních řízeních probíhajících ve věcech, ve kterých byl mezitím vydán rozsudek ze dne 21. března 2019, *Mobit a Autolinee Toscane* (C-350/17 a C-351/17, EU:C:2019:237).
- 59 V případě deseti dotčených dokumentů jde o sdělení GŘ pro mobilitu a dopravu ze dne 27. července 2010, 27. září 2010, 7. září 2012 a 9. dubna 2013 určená právní službě Komise, kanceláři místopředsedy Komise S. Kallasovi a RATP, o sdělení právní služby ze dne 11. srpna 2010 určené

uvedenému GŘ, o dva dopisy Komise ze dne 25. a 28. října 2010 určené francouzským orgánům, o korespondenci uvedeného místopředsedy Komise ze dne 27. července 2012 a 5. června 2013 určenou RATP, jakož i o korespondenci mezi tímto GŘ a právní službou Komise ze dne 24. září 2012.

- 60 Pokud jde zaprvé o sdělení GŘ pro mobilitu a dopravu ze dne 27. července 2010, 27. září 2010, 7. září 2012 a 9. dubna 2013 určená právní službě Komise, kanceláři místopředsedy Komise S. Kallasovi a RATP, o sdělení právní služby ze dne 11. srpna 2010 určené uvedenému GŘ, o dopis Komise ze dne 28. října 2010 určený francouzským orgánům a o korespondenci mezi tímto GŘ a právní službou Komise ze dne 24. září 2012, je třeba poznamenat, že části těchto dokumentů, které nebyly žalobkyni zpřístupněny, se buď týkají osobních údajů, v souvislosti s nimiž žalobkyně nepochybně, že nemohou být zpřístupněny, jako například podpisy, anebo vyjadřují stanovisko Komise, Francouzské republiky nebo RATP ohledně výkladu čl. 8 odst. 3 nařízení č. 1370/2007 a dodržování tohoto ustanovení při udělování provozovatelských práv Francouzskou republikou ve prospěch RATP.
- 61 V tomto ohledu, pokud jde o informace týkající se výkladu dosahu čl. 8 odst. 3 nařízení č. 1370/2007 zastávaného Komisí a důsledků, které z něj Komise vyvozuje, vzhledem k důvodům uvedeným v bodech 53 a 54 výše, měl tento orgán právem za to, že jejich zpřístupněním by bylo umožněno, byť třeba jen v očích veřejnosti, vyvíjet vnější tlak na soudní činnost a zasahovat do nerušeného průběhu diskuzí před Soudním dvorem. Toto zpřístupnění mohlo vyvolat veřejnou diskusi týkající se výkladu uvedeného ustanovení a kritika případně vyjádřená vůči Komisi mohla ovlivnit její stanovisko zastávané ve věcech, ve kterých byl mezitím vydán rozsudek ze dne 21. března 2019, *Mobit a Autolinee Toscane (C-350/17 a C-351/17, EU:C:2019:237)*. Navíc za předpokladu, že Komise měla tyto dokumenty zpřístupnit, byla by jedinou stranou v řízení o předběžné otázce, která by tak musela učinit, což by mohlo narušit nezbytnou rovnováhu mezi stranami účastnicími se řízení před Soudním dvorem, jež vyplývá ze zásady rovnosti zbraní.
- 62 Kromě toho, pokud jde o odepření přístupu k výkladu dosahu čl. 8 odst. 3 nařízení č. 1370/2007, který byl zastáván Francouzskou republikou nebo RATP v dokumentech uvedených v bodě 60 výše, je třeba poznamenat, že jak Francouzská republika, tak RATP byly zúčastněnými stranami ve věcech, ve kterých byl mezitím vydán rozsudek ze dne 21. března 2019, *Mobit a Autolinee Toscane (C-350/17 a C-351/17, EU:C:2019:237)*.
- 63 Zpřístupněním výkladu zastávaného Francouzskou republikou a RATP by tudíž mohla být porušena zásada rovnosti zbraní. Tyto zúčastněné strany by se v rámci svých vyjádření před Soudním dvorem ve věcech, ve kterých byl mezitím vydán rozsudek ze dne 21. března 2019, *Mobit a Autolinee Toscane (C-350/17 a C-351/17, EU:C:2019:237)*, mohly považovat za případně povinné zohlednit svá stanoviska uplatněná před Komisí, kdežto ostatní zúčastnění v řízení před Soudním dvorem v těchto věcech mohli hájit své zájmy nezávisle na jakémkoli vnějším vlivu.
- 64 Komise se tudíž nedopustila pochybení, když měla za to, že zpřístupnění dokumentů uvedených v bodě 60 výše by mohlo vést k porušení ochrany soudního řízení.
- 65 Pokud jde naproti tomu zadruhé o části, které byly odstraněny z dopisu Komise ze dne 25. října 2010 určeného francouzským orgánům a z dopisů místopředsedy Komise S. Kallase ze dne 27. července 2012 a 5. června 2013 určených RATP, kromě částí, které se týkají osobních údajů, je nutno konstatovat, že se netýkají přímo výkladu nebo právních důsledků výkladu čl. 8 odst. 3 nařízení č. 1370/2007 zastávaného Komisí, Francouzskou republikou nebo RATP. Tyto odstraněné pasáže se tedy nevztahují přímo na otázky, které jsou předmětem řízení o předběžné otázce ve věcech, ve kterých byl mezitím vydán rozsudek ze dne 21. března 2019, *Mobit a Autolinee Toscane (C-350/17 a C-351/17, EU:C:2019:237)*. Tato odstranění proto nemohou být odůvodněny použitím čl. 4 odst. 2 druhé odrážky nařízení č. 1049/2001.

66 Tato výtky je tedy opodstatněná v rozsahu, v němž se vztahuje na jiné části odstraněné z dokumentů uvedených v bodě 65 výše než části týkající se osobních údajů, a v důsledku toho je třeba zrušit napadené rozhodnutí v rozsahu, v němž k nim byl zčásti odepřen přístup.

– K přístupu k dokumentům pocházejícím od Francouzské republiky

67 Pokud jde o neposkytnutí přístupu k dokumentům pocházejícím od Francouzské republiky, je nejprve třeba poznamenat, že dotyčnými dokumenty jsou dopis francouzského státního tajemníka pro dopravu ze dne 3. června 2010 určený místopředsedovi Komise S. Kallasovi, sdělení francouzských orgánů ze dne 23. prosince 2010 týkající se uplatňování nařízení č. 1370/2007 v návaznosti na dopis Komise ze dne 25. října 2010, přílohy k výše uvedenému sdělení a sdělení francouzských orgánů ze dne 6. ledna 2012 v návaznosti na dopis Komise ze dne 28. října 2011.

68 Dále je třeba připomenout, že podle čl. 4 odst. 5 nařízení č. 1049/2001 může členský stát bránit tomu, aby orgán zpřístupnil dokument pocházející z tohoto členského státu, pouze pokud zakládá svůj nesouhlas na hmotněprávních výjimkách stanovených v čl. 4 odst. 1 až 3 uvedeného nařízení a odůvodní jej jimi. V rámci postupu přijímání rozhodnutí o odepření přístupu se tedy uvedený orgán musí ujistit o existenci takového odůvodnění a odkázat na ně v rozhodnutí, jež přijme na konci tohoto postupu (v tomto smyslu viz rozsudky ze dne 18. prosince 2007, Švédsko v. Komise, C-64/05 P, EU:C:2007:802, bod 99; ze dne 21. června 2012, IFAW Internationaler Tierschutz-Fonds v. Komise, C-135/11 P, EU:C:2012:376, bod 62, a ze dne 5. dubna 2017, Francie v. Komise, T-344/15, EU:T:2017:250, bod 41).

69 Orgánu, kterému byla věc předložena, nepřísluší, aby provedl vyčerpávající posouzení námitek dotyčného členského státu provedením přezkumu, který by šel nad rámec ověření pouhé existence odůvodnění odkazujícího na výjimky uvedené v čl. 4 odst. 1 až 3 nařízení č. 1049/2001 (rozsudky ze dne 21. června 2012, IFAW Internationaler Tierschutz-Fonds v. Komise, C-135/11 P, EU:C:2012:376, bod 63, a ze dne 21. listopadu 2018, Stichting Greenpeace Nederland a PAN Europe v. Komise, T-545/11 RENV, EU:T:2018:817, bod 44).

70 Povinnost orgánu provádět pečlivý přezkum ho však musí vést k tomu, že ověří, zda se mu vysvětlení podaná členským státem za účelem projevení nesouhlasu se zveřejněním jeho dokumentů jeví *prima facie* jako opodstatněná (v tomto smyslu viz rozsudky ze dne 5. dubna 2017, Francie v. Komise, T-344/15, EU:T:2017:250, bod 54, a ze dne 21. listopadu 2018, Stichting Greenpeace Nederland a PAN Europe v. Komise, T-545/11 RENV, EU:T:2018:817, bod 44). Uvedený orgán musí ověřit, zda důvody uvedené členským státem na podporu svých námitek mohou s ohledem na okolnosti projednávané věci a použitelná právní pravidla *prima facie* odůvodnit takové odepření přístupu, a tudíž zda tyto důvody danému orgánu umožňují dostat odpovědnosti, kterou má podle článku 8 nařízení č. 1049/2001. Jde o to, aby orgán nepřijal rozhodnutí, které nepovažuje za obhajitelné, ačkoli je jeho autorem, a je tudíž odpovědný za jeho legalitu (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 5. dubna 2017, Francie v. Komise, T-344/15, EU:T:2017:250, body 46 a 47 a citovaná judikatura).

71 Komise v napadeném rozhodnutí uvedla, že po konzultaci s francouzskými orgány tyto orgány zopakovaly svou námitku proti zpřístupnění jejich dokumentů z důvodu, že by toto zpřístupnění bylo v rozporu s čl. 4 odst. 2 druhou odrážkou nařízení č. 1049/2001. Uvedla, že francouzské orgány měly za to, že otázky vznesené v těchto dokumentech úzce souvisely s právními otázkami předloženými italskou Conseil d'État ve věcech, ve kterých byl mezitím vydán rozsudek ze dne 21. března 2019, Mobit a Autolinee Toscane (C-350/17 a C-351/17, EU:C:2019:237), které byly projednávány před Soudním dvorem. Podle Komise tyto orgány měly zejména za to, že dotčené dokumenty obsahují jejich výklad zásad zakotvených v článku 5 a čl. 8 odst. 3 nařízení č. 1370/2007. Měla za to, že tyto argumenty *prima facie* odůvodňují uplatnění výjimky uvedené v čl. 4 odst. 2 druhé odrážce nařízení č. 1049/2001, na niž se odvolávají francouzské orgány. Proto odepřela přístup k uvedeným dokumentům.

- 72 Pokud tedy jde o dokumenty pocházející od Francouzské republiky, Komise své rozhodnutí přijala na základě výjimky, která byla uplatněna tímto členským státem a je upravena v čl. 4 odst. 1 až 3 nařízení č. 1049/2001. Kromě toho důvody uvedené Francouzskou republikou mohly *prima facie* odůvodnit odepření přístupu. Vzhledem k okolnostem projednávané věci, a zejména k tématům, jimiž se dotčené dokumenty zabývaly, by totiž zpřístupnění stanoviska Francouzské republiky týkajícího se výkladu čl. 8 odst. 3 nařízení č. 1370/2007 v průběhu řízení před Komisí mohlo narušit zásadu rovnosti zbraní před Soudním dvorem ve věcech, ve kterých byl mezitím vydán rozsudek ze dne 21. března 2019, *Mobit a Autolinee Toscane* (C-350/17 a C-351/17, EU:C:2019:237). Pokud by totiž žalobkyně zpřístupnila informace obsažené v uvedených dokumentech veřejnosti, mohlo by to mít případně za následek, že by se Francouzská republika, která byla zúčastněnou stranou v řízení o předběžné otázce probíhajícím v uvedených věcech, ocitla v jednoznačně nepříznivějším postavení oproti ostatním zúčastněným stranám. Kdyby se ostatní zúčastněné strany předem seznámily se stanoviskem Francouzské republiky, mohly by mít možnost upravit a zpřesnit své argumenty, což by jim přinášelo systematickou výhodu.
- 73 Komise tudíž mohla mít právem za to, že vysvětlení Francouzské republiky týkající se zpřístupnění dokumentů uvedených v bodě 67 výše se jí jeví na první pohled jako opodstatněná.

– *K přístupu k dokumentům pocházejícím od RATP*

- 74 Dokumenty pocházející od RATP, ke kterým byl žalobkyni odepřen přístup, jsou tři dopisy výkonného ředitele RATP, přičemž první ze dne 22. května 2012 byl určen generálnímu řediteli Komise spolu s jeho přílohami, druhý ze dne 21. května 2012 určený předsedovi Komise a třetí ze dne 28. března 2013 určený místopředsedovi Komise S. Kallasovi. Všechny tyto dopisy se týkají otázky výkladu dosahu čl. 8 odst. 3 nařízení č. 1370/2007 Komisí. Ze stejných důvodů, jako jsou důvody uvedené v bodech 53, 54 a 61 výše, mohlo jejich zpřístupnění, byť třeba jen v očích veřejnosti, vést k vyvíjení vnějšího tlaku na soudní činnost a zásahům do nerušeného průběhu diskuzí před Soudním dvorem, jakož i k porušení zásady rovnosti zbraní v rámci řízení probíhajícího ve věcech, ve kterých byl mezitím vydán rozsudek ze dne 21. března 2019, *Mobit a Autolinee Toscane* (C-350/17 a C-351/17, EU:C:2019:237), jehož se účastnila RATP.
- 75 Kromě toho ke dni přijetí napadeného rozhodnutí byly jak žaloba na neplatnost, tak návrh na předběžné opatření [věci, ve kterých byla mezitím vydána usnesení ze dne 12. července 2018, *RATP v. Komise*, (T-250/18 R, nezveřejněné, EU:T:2018:458) a ze dne 12. září 2019, *RATP v. Komise* (T-250/18, nezveřejněné, EU:T:2019:615)], projednávány před Tribunálem a RATP se jimi bránila proti částečnému zpřístupnění dokumentů uvedených v bodě 74 výše žadateli o přístup. Zpřístupnění těchto dokumentů Komisí na základě žádosti o přístup by mělo vliv na řádný výkon spravedlnosti a integritu soudního řízení, neboť takové zpřístupnění by v okamžiku přijetí napadeného rozhodnutí bránilo předsedovi Tribunálu užitečně rozhodnout o odkladu zpřístupnění těchto dokumentů, pokud by rozhodl v tomto smyslu. Stejně tak by takové zpřístupnění bránilo tomu, aby Tribunál užitečně vyřešil spor, který projednává rozhodnutí o částečném zpřístupnění dotčených dokumentů a který se ho týká.
- 76 Komise se tudíž nedopustila pochybení, když měla za to, že by zpřístupnění dokumentů uvedených v bodě 74 výše mohlo vést k porušení ochrany soudního řízení.
- 77 Z výše uvedených úvah vyplývá, že první žalobní důvod musí být zamítnut, kromě výtky, která se týká jiných částí odstraněných z dopisu Komise, zasláného francouzským orgánům dne 25. října 2010, a z dopisů místopředsedy Komise S. Kallase ze dne 27. července 2012 a 5. června 2013 určených RATP, než částí, které se týkají osobních údajů.

K druhému žalobnímu důvodu

- 78 Žalobkyně má za to, že i kdyby existovala souvislost mezi věcmi, ve kterých byl mezitím vydán rozsudek ze dne 21. března 2019, *Mobit a Autolinee Toscane* (C-350/17 a C-351/17, EU:C:2019:237), a dokumenty, k nimž byl odepřen přístup nebo k nimž byl poskytnut částečný přístup, veřejný zájem, který mají na přístupu k těmto dokumentům jak veřejnoprávní, tak soukromoprávní subjekty, činí přístup k nim dostatečně relevantním na to, aby převážil nad jakýmkoli rozhodnutím o odepření přístupu. Komise zpochybňuje, že převažující veřejný zájem odůvodňuje zpřístupnění dotčených dokumentů.
- 79 V tomto ohledu je třeba připomenout, že pokud orgán uplatňuje jednu z výjimek stanovených v článku 4 nařízení č. 1049/2001, má povinnost poměřit zvláštní zájem, jenž má být chráněn nezpřístupněním dotčeného dokumentu, zejména s obecným zájmem na zpřístupnění tohoto dokumentu, a to s ohledem na výhody vyplývající, jak uvádí bod 2 odůvodnění nařízení č. 1049/2001, z větší průhlednosti, tedy bližší účasti občanů na rozhodovacím procesu, jakož i větší legitimacy, účinnosti a odpovědnosti správních orgánů ve vztahu k občanům v demokratickém systému (viz rozsudek ze dne 17. října 2013, *Rada v. Access Info Europe*, C-280/11 P, EU:C:2013:671, bod 32 a citovaná judikatura). Převažující veřejný zájem tedy může odůvodnit zpřístupnění dokumentu, k němuž je požadován přístup, a to bez ohledu na to, že se uplatní některá z výjimek stanovených v čl. 4 odst. 2 nařízení č. 1049/2001.
- 80 Je však třeba upřesnit, že zvláštní zájem, který může uplatňovat žadatel o přístup k dokumentu týkajícímu se jej osobně, nemůže být zohledněn jako převažující veřejný zájem ve smyslu ustanovení čl. 4 odst. 2 nařízení č. 1049/2001 (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 21. října 2010, *Umbach v. Komise*, T-474/08, nezveřejněný, EU:T:2010:443, bod 59 a citovaná judikatura). Cílem nařízení č. 1049/2001 je totiž poskytnout široké veřejnosti právo na přístup k dokumentům orgánů, a nikoliv stanovit pravidla určená k ochraně zvláštního zájmu, který může mít určitá osoba na přístupu k některému z dokumentů (rozsudky ze dne 1. února 2007, *Sison v. Rada*, C-266/05 P, EU:C:2007:75, bod 43, a ze dne 11. prosince 2018, *Arca Capital Bohemia v. Komise*, T-441/17, nezveřejněný, EU:T:2018:899, bod 80).
- 81 Kromě toho osoba, která tvrdí, že existuje převažující veřejný zájem, musí uvést konkrétní okolnosti odůvodňující zpřístupnění dotčených dokumentů. Čistě obecné úvahy nejsou dostatečné k prokázání, že veřejný zájem převažuje nad závěry odůvodňujícími odepření přístupu k předmětným dokumentům (viz rozsudek ze dne 11. května 2017, *Švédsko v. Komise*, C-562/14 P, EU:C:2017:356, bod 56 a citovaná judikatura).
- 82 Za účelem prokázání existence převažujícího veřejného zájmu na zpřístupnění dotčených dokumentů se žalobkyně zaprvé dovolává zájmu veřejnoprávních a soukromoprávních subjektů na tom, aby se seznámily s výkladem dosahu čl. 8 odst. 3 nařízení č. 1370/2007 zastávaným Komisí. Zadruhé se dovolává skutečnosti, že v případě neposkytnutí přístupu k požadovaným dokumentům nemůže ověřit kritérium, které bylo použito při uzavírání smluv mezi Francouzskou republikou a společností SNCF a RATP na základě uvedeného nařízení, ani nemůže vědět, zda se toto kritérium vztahuje na ni nebo na jakýkoli jiný subjekt či na orgán. Vyvozuje z toho, že všechny strany, které se účastní postupu uzavírání smluv o veřejných službách, na které se vztahuje čl. 8 odst. 3 písm. b) tohoto nařízení, mají oprávněný veřejný zájem na přístupu k dotčeným dokumentům. Zatřetí poukazuje na větší právní jistotu, pokud jde o použití dotčeného nařízení, a v důsledku toho snížení počtu možných sporů týkajících se data použitelnosti téhož nařízení v případě zpřístupnění požadovaných dokumentů. Konečně, začtvrté má za to, že neposkytnutí přístupu k uvedeným dokumentům povede k porušení zásady zákazu diskriminace vůči RATP a ostatním hospodářským subjektům, které mají zájem na seznámení se se stanoviskem Komise.

- 83 S ohledem na tyto argumenty je třeba připomenout, že žalobkyně se na základě judikatury uvedené v bodě 80 výše nemůže dovolávat svého vlastního zájmu na prokázání existence převažujícího veřejného zájmu. Výklad ustanovení unijního práva provedený Komisí navíc není autoritativní, jelikož výlučná pravomoc při konečném výkladu unijního práva náleží Soudnímu dvoru (v tomto smyslu viz stanovisko 2/13, ze dne 18. prosince 2014, EU:C:2014:2454, bod 246, a stanovisko 1/17, ze dne 30. dubna 2019, EU:C:2019:341, bod 111). Výklad ustanovení unijního práva zastávaný Komisí tedy může být – pokud je převzat do rozhodnutí přijatého vnitrostátním orgánem – předmětem předběžné otázky položené Soudnímu dvoru v návaznosti na spor probíhající před vnitrostátními soudy, který se týká uvedeného rozhodnutí. I když Komise uplatňuje svůj výklad ustanovení unijního práva vůči členskému státu v kontextu řízení o nesplnění povinnosti, může být tento výklad předmětem přezkumu Soudním dvorem, pokud členský stát nejedná v souladu s tímto výkladem. Výklad ustanovení unijního práva provedený Komisí tudíž neposkytuje právní jistotu a není prokázáno, že snižuje počet sporů týkajících se dosahu uvedeného ustanovení. Kromě toho skutečnost, že Komise neposkytuje přístup ke svému výkladu dosahu čl. 8 odst. 3 nařízení č. 1370/2007, jak byl převzat v dotčených dokumentech, nevede k nerovnému zacházení, jelikož žalobkyně se nenachází v situaci srovnatelné se situací Francouzské republiky a RATP, které byly zapojeny do řízení EU Pilot a byly zúčastněnými stranami v řízení o předběžné otázce ve věcech, ve kterých byl mezitím vydán rozsudek ze dne 21. března 2019, Mobit a Autolinee Toscane (C-350/17 a C-351/17, EU:C:2019:237).
- 84 Mimoto v každém případě při vážení zájmů nemůže být zájem stran, které se účastní postupu uzavírání smluv o veřejných službách, na něž se vztahuje čl. 8 odst. 3 písm. b) nařízení č. 1370/2007, na seznámení se s výkladem Komise, který se týká dosahu tohoto ustanovení, považován za převažující nad zájmem Komise a Soudního dvoru na dodržování zásady rovnosti zbraní a řádného výkonu spravedlnosti.
- 85 Žalobkyně tudíž neprokázala existenci převažujícího veřejného zájmu na zpřístupnění požadovaných dokumentů.
- 86 Konečně, pokud má žalobkyně v rámci druhého žalobního důvodu za to, že vzhledem k tomu, že existuje zjevný veřejný zájem, který měl převážet nad rozhodnutím o odepření přístupu k dokumentům, a jelikož Komise dostatečně neodůvodnila své rozhodnutí neuplatnit tuto výjimku, napadené rozhodnutí bylo přijato bez dostatečného odůvodnění, je třeba připomenout, že povinnost uvést odůvodnění představuje podstatnou formální náležitost, kterou je třeba odlišovat od výtek zpochybňujících opodstatněnost napadeného rozhodnutí (viz bod 21 výše). V rozsahu, v němž žalobkyně uplatňuje nedostatek odůvodnění na podporu druhého žalobního důvodu, je tudíž nutno konstatovat, že tato výtky musí být zamítnuta jako irelevantní.
- 87 V každém případě vzhledem k rozsahu povinnosti uvést odůvodnění, jak je uvedena v bodech 19 až 21 výše, je třeba konstatovat, že Komise v napadeném rozhodnutí dostatečně odůvodnila, proč měla za to, že neexistuje převažující veřejný zájem na zpřístupnění dotčených dokumentů.
- 88 V napadeném rozhodnutí totiž Komise měla za to, že zájem uplatněný žalobkyní je jejím vlastním zájmem a nemůže být zohledněn a že v projednávaném případě neexistuje převažující veřejný zájem, který by měl přednost před zájmem na zachování ochrany soudních řízení ve smyslu čl. 4 odst. 2 nařízení č. 1049/2001. Toto posouzení Komise kromě toho mohlo být zpochybněno žalobkyní před Tribunálem, jak vyplývá z druhého žalobního důvodu, a Tribunál se k této otázce může vyjádřit, jak vyplývá z posouzení provedeného v bodech 79 až 85 výše.
- 89 Z toho vyplývá, že výtky vycházející z nedostatečného odůvodnění musí být rovněž zamítnuta, a tudíž musí být v plném rozsahu zamítnut i druhý žalobní důvod.

- 90 S ohledem na všechny výše uvedené úvahy je třeba této žalobě vyhovět zčásti, a v důsledku toho zrušit napadené rozhodnutí v rozsahu, v němž v něm byl zčásti odepřen přístup k jiným údajům, obsaženým v dopise Komise ze dne 25. října 2010, který byl určen francouzským orgánům, a v dopisech místopředsedy Komise S. Kallase ze dne 27. července 2012 a 5. června 2013, které byly určeny RATP, než jsou osobní údaje.

K nákladům řízení

- 91 Podle čl. 134 odst. 2 jednacího řádu platí, že je-li neúspěšných účastníků řízení více, rozhodne Tribunál o rozdělení nákladů řízení.
- 92 V projednávané věci je důvodné rozhodnout, že Komise ponese vlastní náklady řízení a nahradí jednu pětinu nákladů řízení žalobkyně. Žalobkyně ponese čtyři pětiny vlastních nákladů řízení.

Z těchto důvodů

TRIBUNÁL (třetí senát)

rozhodl takto:

- 1) **Rozhodnutí Evropské komise ze dne 7. června 2018, kterým byl společnosti Compañía de Tranvías de la Coruña, SA, částečně nebo úplně odepřen přístup k dokumentům souvisejícím se stanoviskem Komise, které bylo předáno Francouzské republice a týká se platnosti smlouvy o trasách metra do roku 2039, se zrušuje v rozsahu, v němž v něm byl zčásti odepřen přístup k jiným údajům, obsaženým v dopise Komise ze dne 25. října 2010, který byl určen francouzským orgánům, a v dopisech místopředsedy Komise S. Kallase ze dne 27. července 2012 a 5. června 2013, které byly určeny RATP, než jsou osobní údaje.**
- 2) **Ve zbývající části se žaloba zamítá.**
- 3) **Komise ponese vlastní náklady řízení a nahradí jednu pětinu nákladů řízení společnosti Compañía de Tranvías de la Coruña.**
- 4) **Společnost Compañía de Tranvías de la Coruña ponese čtyři pětiny vlastních nákladů řízení.**

Frimodt Nielsen

Kreuschitz

Póltorak

Takto vyhlášeno na veřejném zasedání v Lucemburku dne 6. února 2020.

Podpisy.